

[Lone Møller]

lig udsatte grupper, men som det har været meget svært at få en definition på. Den er faktisk i forhold til dengang, da vi vedtog loven, blevet fordoblet.

Da målgruppen er blevet øget så stærkt, havde det også været hensigtsmæssigt, om midlerne var fulgt med; det er desværre ikke sket. Tværtimod er statsbevillingerne blevet kraftigt beskåret, og det lovpligtige beløb for amter og kommuner er ikke blevet forhøjet i flere år.

I den sammenhæng skal det også påpeges, at selv regeringens egne jo siger, at ledigheden vil stige både i 1988 og i de følgende år. Derfor kan man være meget bekymret over, at de statslige midler til indsatsen i 1988 er reduceret med 60 mio. kr. i forhold til 1987.

Med hensyn til arbejdsmarkedsnævnenes kompetence finder vi, at det er en svækkelse af nævnenes kompetence og ikke i tråd med den udvikling, som arbejdsministeren angiver som målet, nemlig at arbejdsmarkedsnævnene skal styrkes.

Hvad angår vores ændringsforslag om en regional koordinering, således at de begrænsede midler anvendes mest hensigtsmæssigt på de forskellige målgrupper, skal det understreges, at det ikke er et forsøg, som nogen har forsøgt at lægge os i munden, på at reducere amters og kommuners indflydelse. Tværtimod er det i vores ændringsforslag helt klart beskrevet, at handlingsplanen skal være i samarbejde med kommuner og amtskommuner.

Jeg skal hilse med tilfredshed, at både Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti finder, at det stadig væk er nødvendigt at have det, der hedder § 97 a-midlerne, i lovgivningen, indtil der er blevet lavet en undersøgelse, som viser, at samtlige de svageste udsatte grupper kan komme ind på samme betingelser.

Med hensyn til hensigtserklæringen om at lade EIFU-kurserne overgå til kommunerne har vi i vores betænkning bidrag klart beskrevet, at vi selvfølgelig forventer, at eventuelle ændringer, inden de sker, vil blive forelagt Uddannelsesrådet for Arbejdsmarkedsuddannelserne.

Jeg skal fra Socialdemokratiets side indstille lovforslaget med de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Connie Hedegaard (KF):

Det er selvfølgelig glædeligt, at Socialdemokratiet er blevet så meget mere positivt over for

dette forslags grundidé i forhold til ved førstebehandlingen.

Fru Lone Møllers argumentation vedrørende bevillingsrammen kan nu godt undre lidt. Fru Lone Møller siger, at når målgruppen er blevet øget, så burde der også være flere bevillinger. Men så enkelt er det jo altså ikke, for den oprindelige målgruppe er jo faktisk gået ned i antal, og i øvrigt er der ikke nogen direkte sammenhæng med, hvad vi herinde beder kommunerne om at afsætte, og hvad de så rent faktisk afsætter. Det så vi sidste år, da vi behandlede et lignende forslag, hvor f.eks. Nykøbing Falster, en god socialdemokratisk kommune, som har en meget høj ungdomsarbejdsløshed, ikke brugte minimumsbeløbet pr. indbygger. Så der er altså ikke den direkte sammenhæng.

I øvrigt vil vi sige, at der er især to af Socialdemokratiets ændringsforslag, som undrer os i Det Konservative Folkeparti. For det første undrer det os, at man kan gå imod den såkaldte »call-in«-bestemmelse med den begrundelse, at arbejdsmarkedsnævnets kompetence og ansvar skal være reelt. Ja, naturligvis skal det det, det er jo faktisk det, alle disse decentraliseringsbestrebelse går ud på. Men der er jo også hensyn at tage til helheden i dette forslag.

Man kunne jo godt forestille sig, at der lokalt ville blive sagt o.k. til en eller anden konkret produktion, et eller andet konkret initiativ, fordi det ud fra en isoleret lokal betragtning er en glimrende idé. Men så kunne det jo godt forekomme – og det er faktisk forekommet – at enkelte initiativer, som er i orden lokalt, er konkurrenceforvridende i forhold til etablerede virksomheder andre steder i landet, og det har altså ikke rigtig noget formål blot at flytte rundt på arbejdsløsheden; blot at placere problemerne i nabokommunen er jo ikke særlig perspektivrigt. Derfor er det for Det Konservative Folkeparti vigtigt at have denne bestemmelse, så vi kan undgå konkurrenceforvridninger ved beskæftigelsesforanstaltninger, og derfor synes vi, at § 23 e i ministerens forslag er berettiget. Det er da givet, at den meget sjældent vil blive bragt i anvendelse, men så burde problemet jo også være så meget mere overskueligt.

For det andet forstår vi ikke og kan ikke se nogen som helst grund til at gå imod forsøg med ændringer af arbejdsmarkedsnævnenes sammensætning. Vi synes, det er en lidt mærkelig konserverende holdning, Socialdemokratiet